

Phép màu của lòng từ và trách nhiệm? - Từ vụ việc đáng tiếc ở Nghệ An

ISSN: 2734-9195

12:02 16/10/2025

Từ vụ việc đáng tiếc ở Nghệ An, có lẽ điều quan trọng nhất không phải là tìm lời giải cho những gì đã qua, mà là học cách nuôi dưỡng một xã hội biết lắng nghe, biết yêu thương và biết bảo hộ những tâm hồn yếu đuối.

Những ngày vừa qua, dư luận bàng hoàng trước vụ việc thương tâm xảy ra tại Nghệ An, khi ba cha con ra đi trong hoàn cảnh đầy bi kịch. Câu nói “Phép màu đã không đến cùng hai bé” được lan truyền khắp mạng xã hội, như một tiếng thở dài cho sự bất lực, cho nỗi đau của những con người đã vượt quá sức chịu đựng.

Các đội cứu hộ trong nỗ lực tìm kiếm thi thể nạn nhân (ảnh: Internet)

Thế nhưng, giữa tiếng than ấy, Phật giáo có thể giúp ta nhìn ra một hướng khác: phép màu thật ra vẫn có thể đến nhưng không phải cho những người đã khuất, mà cho những người còn sống, nếu ta biết tỉnh thức và thấu hiểu.

Phép màu không đến từ bên ngoài

Trong đời sống hiện đại, khi bi kịch xảy ra, người ta thường cầu mong một “phép màu”, một sức mạnh nhiệm mầu nào đó có thể cứu vãn tình thế. Nhưng trong giáo lý nhà Phật, “phép màu” không nằm ở sự can thiệp siêu nhiên, mà ở sự chuyển hóa trong tâm thức mỗi người.

Trong Kinh Pháp Cú có dạy: *“Tự mình làm điều ác, tự mình làm cho mình ô nhiễm; tự mình tránh điều ác, tự mình làm cho mình thanh tịnh. Tịnh hay ô nhiễm là do nơi mình, không ai có thể làm cho người khác thanh tịnh”*.

Phép màu, do đó, không phải là sự cứu rỗi từ bên ngoài, mà là sức mạnh nội tâm phát khởi từ trí tuệ và từ bi, thứ giúp chúng ta nhận diện, hiểu rõ và chuyển hóa khổ đau trước khi trở thành những tuyệt vọng.

Hiểu khổ để vượt khổ

Phật giáo không né tránh khổ đau, đức Phật chỉ ra rằng, muốn giải thoát khỏi khổ, trước hết ta phải nhìn thẳng vào khổ, nhận diện nguyên nhân của khổ, đó là giáo lý căn bản của Tứ Diệu Đế.

Trong những biến cố đau lòng, điều ta cần không phải là sự phán xét, mà biết hiệu dụng tâm nhìn hiểu biết và cảm thông. Nhiều người rơi vào bế tắc không phải vì họ không có tình thương, mà vì họ không biết cách nương tựa vào chính mình, không có nơi nương tựa tinh thần.

Nỗi đau khôn nguôi nơi những người ở lại... (ảnh: Internet)

Nếu trong mỗi gia đình, mỗi cộng đồng, có sự hiện diện của lắng nghe và thấu cảm, thì những bi kịch có lẽ đã không xảy ra. Đó chính là “phép màu của hiểu biết”.

Phép màu của lòng từ và trách nhiệm

Trong Kinh Tăng Chi Bộ, có dạy rằng: *“Một người biết thương yêu là người biết cho đi niềm an vui và lấy đi nỗi khổ đau của người khác”*.

Từ bi không chỉ là xúc động, mà là trách nhiệm tỉnh thức đối với nỗi khổ của tha nhân. Khi một người có dấu hiệu bế tắc, chỉ cần một lời hỏi han, một cái nắm tay, hay một sự lắng nghe chân thành, đôi khi chính điều đó đã là một phép màu cứu người.

Ngày nay, con người sống trong thời đại của công nghệ và áp lực, nhưng cũng là thời đại của cô đơn. Nhiều người kết nối được với hàng trăm người trên mạng, nhưng lại không có một ai để thật sự tâm sự, sẻ chia. Phật giáo gọi đó là “sự trống rỗng giữa đám đông”, một hình thức khổ hiện đại mà xã hội ít khi nhận ra.

Phép màu cho người còn sống, vì thế, chính là học cách quay về với nhau, chăm sóc nhau bằng chính niệm và lòng từ. Một lời khuyên lành, một ánh mắt cảm thông, hay một môi trường sống có tình người, đều có thể là nền tảng để một tâm hồn được cứu rỗi.

Tỉnh thức giữa vô thường

Mọi khổ đau, dù lớn đến đâu, đều có thể được chuyển hóa khi ta hiểu được tính vô thường, không có gì là mãi mãi, kể cả nỗi tuyệt vọng. Đức Phật từng dạy: *“Không có điều gì trên đời này tồn tại mãi, mọi thứ đều sinh - trụ - hoại - diệt”*.

Khi nhận ra điều đó, ta hiểu rằng bi kịch, dù đau đớn, cũng có thể trở thành bài học để đánh thức lòng người. Những gì xảy ra không thể thay đổi, nhưng từ đó, mỗi chúng ta có thể học cách sống tỉnh thức hơn, thương nhau hơn và có mặt thật sự cho nhau.

Phép màu cho những người còn sống

Phép màu không phải là sự nhiệm mầu của thần linh, mà là năng lực hiểu biết và thương yêu nơi mỗi người. Phép màu không đến từ trên trời, mà từ trong từng trái tim biết thức tỉnh sau khổ đau.

Từ vụ việc đáng tiếc ở Nghệ An, có lẽ điều quan trọng nhất không phải là tìm lời giải cho những gì đã qua, mà là học cách nuôi dưỡng một xã hội biết lắng nghe, biết yêu thương và biết bảo hộ những tâm hồn yếu đuối.

Khi ta biết hiểu chính mình và hiểu người, biết thương mình và thương người, thì đó chính là phép màu cho những người còn sống.

Tác giả: **Thường Nguyên**

(Bài viết thể hiện góc nhìn, cảm xúc riêng của tác giả)